

bygger på forskningsverdenens eget ansvar for at meddele Folketinget og regeringen: Hvordan sikrer vi gennem vores prioritering herinde til sidst, at vi kanalisere pengene derhen, hvor vi får mest mulig kvalitet for hver eneste forskningskrone? Hvordan sikrer vi, at vi i øvrigt også kan udfylde vores plads dér, hvor vi har en national betydning, et ansvar for at sikre vores egen kultur, dens overlevelse, dens udvikling?

Så målet med den nationale strategi er at sikre, at det grundlag, hvorpå der prioriteres, bliver langt bedre. Det er, sagt på nudansk, en »bottom-up«-proces, det er ikke en »top-down«-proces. Den nationale strategi står på de piller, som dansk forskning selv skaber.

Flere ordførere har været inde på: Hvordan skal sammenhængen være mellem dansk forskning og den internationale forskning, ikke mindst når det drejer sig om Den Europæiske Unions forskningsaktiviteter, som jo har været under kraftig vækst i de seneste år? Ikke mindst fru Annette Just har været inde på spørgsmålet om den sammenhæng.

Jeg skal sige, at i dag er de europæiske forsknings- og teknologi programmer oppe på 100 mia. kr. Det er mange penge. Derfor har vi også en særlig interesse i og et særligt ansvar for, at det danske engagement i denne sag bliver kvalificeret.

Hidtil har vi været dygtige til at trække penge hjem både til erhvervslivets aktiviteter og til forskningen, til universiteter og højere læreanstalter. Vi har, om jeg så må sige, haft et overskud på vores betalingsbalance. Det er godt. Men vi må ikke bare lade hovedet ligge på puden af den grund. Vi skal i mere offensiv grad forsøge at sætte danske fingeraftryk i forhold til formuleringen af det kommende rammeprogram, det femte rammeprogram for forskning og teknologisk fornyelse i EU.

Det gør vi ved, at vi ved, hvor de danske interesser ligger. Når en dansk forskningsminister i fremtiden skal kæmpe for danske interesser i Ministerrådet, skal den danske minister vide, hvor styrkepunkterne er i dansk forskning, både i den private og den offentlige sektor.

Derfor er den nationale strategi også grundlaget for at sikre, at vi i fremtiden kan øge dansk indflydelse, sikre dansk indflydelse, så den europæiske forskning i langt højere grad også afspejler danske interesser, og at der er en overlappning mellem de prioriteringer, der ligger på europæisk plan, og de interesser, der varetages i dansk forskning.

Fru Sonja Mikkelsen var inde på forskningens eget ansvar, når det drejer sig om etik, og også det, der i den seneste debat er blevet kaldt forskningens videnskabelige uredelighed.

Jeg er enig med fru Sonja Mikkelsen i, at her har forskningen et meget stort ansvar. Ikke al forskning er godt for samfundet. Der er ting, hvorom vi også må sige: Der er grænser for forskningen.

Specielt når der indgår mennesker i forsøg, har vi brug for at sætte grænser. Hvor langt vil befolkningen gå i at give forskning adgang? Det har vi indrettet et lægmandssystem til at sikre. Den lov er nu til fornyet behandling her i Folketinget, og jeg har stor tillid til, at den vil give os muligheder for, at lægmandssystemet i fremtiden kan sikre, at der sættes grænser inden for forskningen, men også, at der ikke skabes myter.

Det er mindst lige så vigtigt, for der kan nemt skabes myter i den informationsstrøm fra medierne, som vi lever i, hvor nye resultater hele tiden forsøges gjort til sandheder. Lad os bare tage det seneste med kogalskaben og med Gaio, hvor der pludselig kom forskningsresultater frem, der viste, at et mejeriprodukt, som danskerne har spist meget længe, pludselig skulle være direkte sundhedsskadeligt.

Og hvad med hele debatten om hormonlignende stoffers indvirkning på vores arveanlæg og reproduktion? Her bliver befolkningen forvirret, hvis den enkelte forsker hver eneste dag vil forsøge at lancere sit resultat på forsiderne af formiddagsbladene.

Her har forskningen et eget ansvar for at give befolkningen korrekte svar på deres spørgsmål og ikke nære frygten yderligere. Ud over det med etikken og lægmandssystemet, når mennesker er forskningsobjekt og indgår som forskningsmateriale, har forskningen et meget stort ansvar for, at der ikke skabes myter, og at der ikke skabes angst i befolkningen.

Når der er tale om direkte videnskabelig uredelighed, har vi haft et udvalg i tilknytning til Det Sundhedsvidenskabelige Forskningsråd, der skulle sikre, at når der var anklager mod enkeltforskere for videnskabeligt fusk, havde man et sted, hvor den slags kunne afprøves i en nærmest domstolslignende institution: udvalget vedrørende videnskabelig uredelighed.

Det er rigtig, som den socialdemokratiske ordfører påpegede, at der i tilknytning til det har været et bredere udvalgsarbejde for at finde frem til, om man også kunne lade dette udvalg